

РЕШЕНИЕ

№ 37497

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Елена Гюрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5545** по описа за **2026** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Д. Т. от [населено място] против Решение № 126/13.01.2026г. на СРС, НО, 15 състав, постановено по НАХД №12890/2025г. по описа на СРС, с което е потвърден електронен фиш серия К №8111807, издаден от СДВР срещу Д. С. Т. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, за което на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 400 лева.

В касационната жалба са развити оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение на основанията по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК. Според касатор електронният фиш не съдържа данни за датата на издаване, като към момента на установяване на нарушението е изтекъл срока по чл.34, ал.1, изр.второ от ЗАНН. Изтъква, че в издадения електронен фиш не е уточнено в какво качество му се налага глобата, като подчертава, че той не е нито собственик, нито ползвател на описаното ППС. Твърди, че в ЕФ не е конкретизирано мястото на извършване на нарушението, като СРС е игнорирал изложените от касатор факти, че в участъка по [улица]до №42 с посока на движение от [улица]към [улица]основно е платното по самия булевард, а не локалното. Липсата на ясно индивидуализиране на кое от двете платна е мястото на нарушението е съществено процесуално нарушение, водещо до невъзможност да се определи приложимия скоростен режим, а оттам и до незаконосъобразност на самия електронен фиш. Липсата на произнасяне по този довод както и събиране на релевантна информация в хода на съдебното следствие според касатор представляват съществено нарушение на съдопроизводствените

правила, основание за отмяна на решението и връщането му за ново разглеждане от друг състав. Намира, че неправилен и необоснован е извода на СРС относно приложимостта на чл.28 от ЗАНН, възразява също, че присъдените разноски в полза на СДВР са прекомерни и несъразмерни. Иска се отмяна на решението и отмяна на електронния фиш. Претендират се разноски.

Ответникът по касацията – Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XX касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С електронен фиш серия К № 8111807, издаден от СДВР, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400,00лв. на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

С обжалването в настоящето производство решение, съдът е потвърдил електронния фиш. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на процесуалните права и процесния ел.фиш съответства на материалния закон. СРС е приел, че е осъществен от обективна страна съставът на административно нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението при избиране на скоростта на движение водачът на управляваното ППС да не превишава максималната допустима скорост за движение на леки автомобили в населено място от 50 км/ч., констатираното превишение на скоростта е с 32 км/ч, като автомобилът се е движел на посочените в електронния фиш време и място със скорост от 82 км/ч след приспаднатия толеранс. СРС е приел, че собственик на автомобила е Щ. С. К., която по реда на чл.189, ал.5 от ЗДвП е декларирала, че процесният лек автомобил е бил предоставен за ползване на Д. С. Т. на 05.09.2022г, като заедно с декларацията е представено и копие от СУМПС на Д. С. Т.. Поради което е приел, че административнонаказателната му отговорност е правилно ангажирана. СРС е отхвърлил като неоснователни възраженията на Т. за липса на ясно и точно посочване на мястото на нарушението, за липса на посочване в ЕФ на датата на издаването му и за издаване на ЕФ в нарушение на чл.34 от ЗАНН, като е изложил мотиви за това. С решението съдът е намерил, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Съдът е потвърдил процесния електронен фиш и е осъдил касатор да заплати в полза на СДВР разноски в размер 66,47 евро, представляващи юрисконсулско възнаграждение за процесуално представителство.

Пред настоящата касационна инстанция са представени нови доказателства – снимков материал с изображения от Гугъл на адрес[жк] [улица] изображения от БГ Мапс .

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Правило е изяснена фактическа обстановка, която се споделя и от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалването решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правнорелевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Правилен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Процесният ЕФ на СДВР съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението (СДВР), мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на МПС, неговия собственик, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Както правилно е приел решаващият съд описанието на нарушението съдържа всички обстоятелства от значение за отговорността - място, време, изпълнително деяние и неговите обективни характеристики, включително данните за скоростта и техническото средство, с което е установена, като обемът на информацията в пълна степен позволява на нарушителя да разбере административното обвинение, поради което не е допуснато твърдяното от касатора накърняване на правото му на защита.

Правилен районният съд е приел, че нито специалният закон - ЗДвП, нито общите правила на ЗАНН, предвиждат наред със санкционния акт - ЕФ или НП, на нарушителя да се връчват и доказателствата, в частност снимков материал, от които се установява нарушението. Правото на защита на санкционираното лице надлежно е охранено в хода на съдебното производство, в което жалбоподателят се е запознал с цялата административнонаказателна преписка. Към момента на твърдяното нарушение, не само стационарните, но и мобилните технически средства могат да бъдат използвани за установяване на нарушения, които да бъдат санкционирани чрез издаване на електронен фиш.

На следващо място в процесния ЕФ са посочени достатъчно данни, индивидуализиращи АТСС и позволяващи да се извърши проверка на неговата техническа годност към датата на заснемане. В административнонаказателната преписка се съдържа снимка към ЕФ, в която са конкретизирани: дата на нарушението, рег.номер на автомобила, конкретното място на извършване на нарушението, установено от СДВР и идентификационен номер на уреда, с който то е установено. Снимката съдържа данни за точните координати на извършеното нарушение, измерена скорост. Неоснователно касатор твърди, че в ЕФ липсва ясно и точно посочване на мястото на нарушението. Правилно СРС е приел, че нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен – в [населено място], на [улица]до №42 с посока на движение от [улица]към [улица], което място кореспондира на отразеното в приложения снимков материал към ЕФ, серия K8111807, който е веществено доказателствено средство, като координатите №42.670808, E23.333878 кореспондират с посоченото в електронния фиш място на нарушението, съгласно приобщената към материалите по делото справка от АГКК. Правилен е изводът на СРС, че задължителните реквизити на съдържанието на ЕФ са изчерпателно изброени в чл.189, ал.4, изр.2 от ЗДвП, като посочване на дата на издаването на електронния фиш не е сред тях. Доколкото електронният фиш се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, то не е извършено и твърдяното нарушение на чл.34 от ЗАНН. Правилно при тези данни по преписката районният съд е приел, че мястото на нарушението ясно и недвусмислено е конкретизирано чрез посочването му.

Обосновани са и констатациите на решаващия съд, че от доказателствената съвкупност по делото безспорно се установява, че процесното АТСС е от одобрен и вписан в регистъра тип, нарушението е констатирано в срока на одобряване на типа след като конкретното техническо средство е преминало през надлежна първоначална и последваща периодична проверка и не възниква съмнение, че посредством него е заснета действителната дата, час и скорост на движение на автомобила.

Правилни са изводите на СРС, че административнонаказателно отговорно лице е Т., доколкото от приложената по делото декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, изготвена от собственика на автомобила Щ. К. се установява, че на дата 05.09.2022г лек автомобил с рег [рег.номер на МПС] е бил управляван от Т., следователно законосъобразно на основание чл.189, ал.5 ЗДвП първоначално издаденият ел.фиш на собственика е бил анулиран и вместо него е издаден ел.фиш срещу посоченото в декларацията лице – Д. С. Т..

Не се споделят възраженията, че е налице неяснота относно санкционираното лице, тъй като касатор не е собственик, нито ползвател на автомобила. Индивидуализацията на субекта, чиято административнонаказателна отговорност е ангажирана, респективно на когото е наложено административното наказание е ясна и несъмнена – посочени са трите имена и единен граждански номер – бележите, по които може еднозначно и безпротиворечиво да бъде идентифициран – ел.фиш не е издаден на касатор в качеството му на собственик, ползвател или законен представител на автомобила, а в качеството му на водач, управлявал лекия автомобил, за което са представени доказателства от страна на собственика. В съответствие с чл.189, ал.8 ЗДвП административният орган е изпратил цялата преписка с информация за участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл.21 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка, следователно по безспорен начин въз основа на събраните и кредитирани доказателства по делото се установява, че Д. Т. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Неоснователни са доводите на касатор, че нарушението следва да се третира като маловажно по см.чл.28 от ЗАНН. СРС е изложил мотиви, които се споделят напълно от настоящия касационен състав и не следва да бъдат преповтаряни.

В касационната жалба се възразява срещу разностите, които СРС е присъдил в полза на СДВР, настоящата инстанция намира искането за неоснователно. СРС при своевременно релевирано искане от процесуален представител на въззиваемата страна, докладвано в о.с.з на 05.11.2025г. е отчел неголямата фактическа и правна сложност на делото, като е осъдил касатор на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН да заплати в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по арт.чл.37 от Закона за адвокатурата във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Предвид горното и същият не следва да бъде редуциран, наведените аргументи за липса на процесуална активност от страна на въззиваемата страна, изразяваща се в неявяване в съдебното заседание в пълна степен важат и за жалбоподател, който също не се е явил на заседанието пред СРС.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XX-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 126/13.01.2026г., постановено по НАХД № 12890/2025 г., по описа

на Софийски Районен съд, НО, 15-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: